

носния походъ отъ Венеция. Тогава бѣхъ съвсемъ младъ юноша, но нѣма никога да забравя тоя чуденъ първи октомврий...

Той опита още веднѣжъ нѣколко пѣти струнитѣ. Гласътъ му бѣ високъ и нѣженъ като на девица.

Adieu! les dames de vaillance
 Qu'il fait si plaisant accoler,
 En la guerre il faut aller...
 Adieu, m'amour et ma plaisance,
 Adieu celle que doibs aimer
 Gentes damoiselles de France
 Priez pour nous Dieu de coeur fin
 Car chez le peuple sarrasin
 Il faudra endurer souffrance.

Adieu!

Думитѣ бѣха непознати, ала свежиятъ младъ гласъ на рицаря очарова младитѣ момѣ. Нѣколко чифта черни очи не можеха да се отдѣлятъ отъ хубавитѣ му руси коси, веселия свѣтълъ взоръ, тънката снага, благородното голобрадо лице. Сякашъ най-мѣчно се откъснаха палавитѣ очи на Белослава.

Адио...

Дълго остана да звучи въ магьосаната тишина последниятъ звукъ на пѣсенъта, чистъ и кристално звънкъ, изтъканъ отъ възторгъ и копнежъ.

Изведнѣжъ всички зашумѣха, надпреварвайки се да изразятъ възхищението си. Прислужници внесоха грозде и ябълки, праскови и червени дини, държани въ ледена вода.

— Искамъ да знамъ какъ кралъ Ричардъ се освободи отъ пленъ... — попита Мария. — Спомнямъ си, че той бѣ единъ отъ най-любимитѣ витязи на братовчеда ми Иоанъ-Асѣнъ.

— О, тя е чудна история за приятелство и вѣрность... — каза Люи дьо Шателъ. — Вие не може да не знаете, макаръ че сте всички тѣй млади, за двамата чутovní витязи на третия кръстоносенъ походъ: Саладинъ, султана на са-